

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

L'alto el foc

Des del 9-N he procurat escriure sobre el procés sobiranista amb la voluntat de no afegir més llenya al foc. Però com que no voldria que la prudència, si no trair, m'acabés fent mentir, vull deixar constància també de les grans dificultats a què crec que ens enfrontarem els propers mesos. Adversitats que sense cap mena de dubte seran superiors a les viscudes fins ara, i a les quals ja no ens podrem enfrontar amb una demostració festiva, per massiva i espectacular que sigui.

PRIMERA CONSIDERACIÓ. Que un acord sigui benvingut i aplaudit més pel fet d'haver-hi arribat que no pas pel que s'hi hagi pactat fa adonar de la fragilitat de tot plegat. Vull dir que la gestació i la qualitat del gest fan pensar més en un alto el foc que no pas en un tractat de pau. I no queda clar si l'alto el foc servirà per preparar la pau o per reorganitzar la propera batalla. Per aventurar algun pronòstic, seria convenient conèixer bé les raons del desencontre viscut entre Oriol Junqueras-ERC i el president Artur Mas-CDC. Hi ha qui ha posat molt d'èmfasi en el pla de les confiançaes perdudes. Però això, més que una causa, formaria part de les conseqüències d'unes condicions que no són reductibles a meres qüestions de tarannà personal.

LES DIFICULTATS DE FONTS, des del meu punt de vista, són les següents. Una: acordar com i quan arribar, des de l'ordre democràtic actual, a la ruptura amb l'Estat, sent que una via reformista és inimaginable. La transició espanyola -reforma sense ruptura- va ser possible perquè va ser l'Estat mateix qui es va autoreformar. La independència, en canvi, s'haurà de fer contra la voluntat de l'estat espanyol. Dues: no és fàcil sortir del cercle viciós que significa demanar la unitat provisional dels partits sobiranistes quan l'objectiu és establir el futur camp de batalla -la nova República-, on, precisament, s'hauran d'enfrontar, llavors ja sense els adversaris exteriors. Això explica per què Junqueras necessita repetir ara i adés la jaculatòria que vol un país "net i just" -qui no?- per llançar un exorcisme contra l'acord amb Mas, subscrit de mala gana. Tres: aquest procés s'ha de fer amb partits i líders que, si acaba bé, hi deixaran la pell. I si no, també. Ja és molt que el president Mas hagi decidit que la hi deixarà en qualsevol cas, i que Junqueras digui que ho farà si el 27-S acaba malament. Però dels partits en sabem poca cosa...

SEGONA CONSIDERACIÓ. En política -i en la majoria de terrenys humans-, com més clares són les idees, menys practicables resulten. I, per contra, com

CÈLIA ATSET

.....
Mentre aquí el sobiranisme prepara una ruptura sense trencadissa, l'Estat entrarà com un bou en un taller de terrissa

més pràctiques, més complexes esdevenen, si no confuses i tot. Ara mateix, doncs, les idees més clares en l'independentisme, per bé que són les més convincents pel que fa a l'argumentació lògica, són les més inaplicables pel que fa a la seva realització fàctica. I, paradoxalment, per això mateix, els camins que més ens acostarien a la independència són els que creen més desconfiança entre els ciutadans. Confiem més en les vies impossibles, o en les improbables, que no en les plausibles. Vet aquí per què és més fàcil confiar en les formulacions radicals de les CUP, o en la contundència del discurs d'ERC, que en l'independentisme pragmàtic de CDC.

DARRERA CONSIDERACIÓ. És molt probable que el trencament del cercle viciós que significa voler fer una ruptura sense prendre-hi mal, és a dir, al gust del curs central de la societat catalana sobiranista, ens el resolgui l'Estat. Vull dir que mentre aquí estiguem preparant els escenaris formals per fer una ruptura sense trencadissa, l'Estat -com al *Guernica* de Picasso- entrarà com un bou en un taller de terrissa. Serà llavors que caldrà demostrar que tenim la determinació que ara exigim als nostres governants.